



# UNUTRAŠNJI MONOLOG JEDNOG IZGUBLJENOG DUHA

Esej

**Amna Husejnović**

JU Mješovita srednja elektro-mašinska škola Lukavac  
*amna.husejnovic98@gmail.com*

U središtu mene leži neprekidna borba, poput vjetra koji se sudara sa kamenjem na obali. U tišini svoje duše, osjećam težinu svijeta, onu neizrečivu patnju koja prožima sve nas. Razmišljam o smislu postojanja, o onim pitanjima koja nam ne daju mira. O pitanjima koja su toliko duboka i surova, koja iz dana u dan nam prave sve veće pometnje. Ponekad, dok hodam ulicama, promatram lica prolaznika, svako nosi svoju tjeskobu, svoje sumnje, svoje tajne. I ja sam jedna od njih, izgubljena u tajnovitom moru ljudskih sudbina, ali s težinom vlastite muke koja me guši. Ponekad, naše teške i neizlječive muke mogu biti poput bolnog pogleda na ponor naših unutrašnjih borbi, mjesto gdje se nalazimo izgubljeno i beznadežno. I sama ova jesen koja je došla pretvorila je naše misli u začarani tajanstveni krug. Jesen je simbol nepravde. Grad obavijen u jesensku melanholiju, postaje mjesto gdje se nepravda ponavlja kao stara pjesma. Kiša pada kao prekrivač na duše koje su se borile protiv nemogućih okolnosti. Ljudi se bore za mjesto pod suncem, ali ožarene sjenke nepravde ih ne ostavljaju na miru. Ulice puste i mokre, a sama atmosfera refleksije svjetla koja iz izloga prodavnica podsjećaju na svjetlo radosti i snova koje je nekada davno sijalo u vremenu kada ni sami nismo mogli spoznati sebe sada je ugaseno. Kao kasni pisac koji gasi svoju posljednju svijeću koja mu je obasjavala neurednu, išvrljanu hartiju, a posljednje kapi voska ostavljaju taj težak i uloženi trud na hartiji u nezaborav. To je život. Ponekad bolan poput naoružanog vojnika koji preživljava posljednje trenutke borbe, a ponekad melem koji liječi naše neupražnjene rane koje su se pojavile ni od kud i sada su tu gdje jesu.

